

220

ZARZĄDZENIE MINISTRA NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI

z dnia 19 lipca 1972 r.

w sprawie sporządzania kalkulacji wstępnej prac badawczych.

Na podstawie § 10 ust. 1 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1972 r. w sprawie gospodarki finansowej jednostek badawczych (Monitor Polski Nr 9, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie reguluje zasady sporządzania kalkulacji wstępnej prac badawczych wykonywanych na podstawie umów (zleceń) przez jednostki badawcze określone w § 1 ust. 1 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1972 r. w sprawie gospodarki finansowej jednostek badawczych (Monitor Polski Nr 9, poz. 59), zwanej dalej „uchwałą”.

2. Przy pracach badawczych wchodzących w skład problemów (przez „problem” należy rozumieć kompleks niezbędnych prac badawczych oraz przedsięwzięć zmierzających do osiągnięcia określonego celu praktycznego lub poznawczego bądź obu tych celów jednocześnie) kalkulację wstępną według zasad niniejszego zarządzenia sporządza się dla prac będących przedmiotem umów (zleceń) pomiędzy jednostkami koordynującymi a jednostkami współpracującymi, jak również dla prac, które mają być wykonane we własnym zakresie przez jednostkę koordynującą we wszystkich wypadkach, gdy wykonawcą pracy badawczej jest jednostka badawcza.

§ 2. 1. Kalkulacja wstępna pracy badawczej służy przede wszystkim za podstawę uzgodnienia między wykonawcą a zamawiającym wynagrodzenia wykonawcy za pracę (ceny pracy).

2. Kalkulacja wstępna oprócz kosztu własnego obejmuje także planowany narzut zysku ustalony w sposób i w wysokości zgodnej z przepisami o gospodarce finansowej jednostek badawczych.

3. Projekt kalkulacji wstępnej sporządza wykonawca pracy badawczej na podstawie danych zamawiającego.

§ 3. 1. Jeżeli zamawiana praca badawcza dzieli się na wymienione w umowie (zleceniu) części (etapy), stanowiące przedmiot odrębnego odbioru i rozliczenia, kalkulacja wstępna powinna uwzględniać ten podział.

2. W razie występowania obiektywnych trudności w określeniu z góry kosztów dalszych części (etapów) pracy badawczej, można wyodrębnić jedynie te części (etapy), które mają być rozpoczęte w pierwszym roku kalendarzo-

wym, z tym że koszty następnych części (etapów) będą zaplanowane i podane do wiadomości zamawiającemu w terminach umożliwiających uwzględnienie ich w planach na kolejne dalsze lata kalendarzowe.

3. Przy umowach (zleceniach) nie przewidujących podziału pracy na części (etapy), ale obejmujących okres dłuższy od roku, ogólna wartość pracy powinna być uwidoczniiona z orientacyjnym podziałem co najmniej na poszczególne lata kalendarzowe. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. 1. Z uwzględnieniem przepisów § 5 ramowy układ kalkulacyjny kosztów prac badawczych obejmuje następujące pozycje:

- 1) wynagrodzenia bezpośrednie,
- 2) materiały bezpośrednie,
- 3) inne koszty bezpośrednie,
- 4) aparatura specjalna,
- 5) kooperacja,
- 6) koszty ogólne.

2. Do pozycji 1 — „wynagrodzenia bezpośrednie” zalicza się zarówno osobowy, jak i bezosobowy fundusz płac (fundusz honorariów), wiążący się w sposób bezpośredni z realizacją pracy badawczej objętej umową (zleceniem). W pozycji tej uwzględnia się ponadto narzut z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Wynagrodzenia bezpośrednie związane z wykonaniem danej pracy oblicza się w kalkulacji wstępnej mnożąc przewidywaną liczbę efektywnych jednostek czasu pracy przez odpowiednią stawkę płac przypadającą na jednostkę nominalnego czasu pracy. Zasady ewidencji czasu pracy w jednostkach badawczych ustalają we własnym zakresie kierownicy poszczególnych jednostek, uwzględniając potrzeby związane z rozliczeniem kosztów działalności oraz z kalkulacją zamawianych prac, jako podstawą do określania ich cen i dokonywania rozliczeń finansowych z zamawiającymi (finansowanie przedmiotowe). Możliwe jest przy tym wprowadzenie między innymi następujących uproszczeń:

- jednostką ewidencyjną czasu pracy może być roboczo-godzina, roboczo-dzień lub — w jednostkach prowadzących badania o szczególnie długim cyklu — roboczo-miesiąc,

- przy określaniu bezpośredniego czasu pracy jako podstawy rozliczenia kosztów wynagrodzeń według jednostek kalkulacyjnych — można uwzględnić tylko określonych bezpośrednich wykonawców, w zasadzie będących pracownikami naukowo-badawczymi bądź koncepcyjnymi pracownikami inżynieryjno-technicznymi; można również pomijać zajęcia dorywcze, zaliczając związany z nimi czas pracy bezpośrednich wykonawców na prace badawcze (jednostki kalkulacyjne), przy których są oni zajęci w sposób trwały i przeważający,
- stawkę płac przypadającą na jednostkę czasu pracy można ustalać łącznie jako średnią stawkę dla wszystkich bezpośrednich wykonawców.

Stawki ustala się jako stawki przeciętne w skali rocznej, a ich podstawą są dane planu rocznego lub dane faktyczne za okres ubiegły. W stawkach uwzględnia się tzw. bazowy fundusz premiowy w części przypadającej na bezpośrednich wykonawców, ustalony proporcjonalnie do płac zasadniczych.

3. Pozycję 2 — „materiały bezpośrednie” uwzględnia się w kalkulacji kosztów prac badawczych, których wykonanie wymaga zużycia znacznych ilości materiałów albo też kosztownych części pochodzących z zakupu (np. przy budowie prototypów nowych maszyn i urządzeń, przy próbach i doświadczeniach) i dających się zaliczyć jako koszty bezpośrednie danej pracy. Koszty materiałów podaje się na podstawie zestawienia kosztu jednostkowego najważniejszych materiałów lub szczególnie kosztownych części (z wyszczególnieniem ilości i cen według obowiązujących cenników) oraz szacunkowego obliczenia (w stosunku do kosztu najważniejszych materiałów lub też według innych stosowanych wskaźników) pozostałych materiałów bezpośrednich.

4. W pozycji 3 — „inne koszty bezpośrednie” należy podać koszty nie wymienione w innych pozycjach, stanowiące istotną część całości kosztów związanych z wykonaniem umowy (zlecenia) i dające się do tych kosztów zaliczyć w sposób bezpośredni.

5. W pozycji 4 — „aparatura specjalna” podaje się wartość aparatury, urządzeń i przyrządów specjalnych nabytych bezpośrednio dla wykonania zamówionej pracy badawczej, łącznie z kosztami ewentualnych robót budowlano-montażowych związanych z zainstalowaniem tych przedmiotów.

Jeżeli wykonawca pracy badawczej wykonuje aparaturę specjalną we własnym zakresie, a koszt własny wytworzenia tej aparatury może być oddzielnie ustalony jako scalony element kalkulacyjny, wówczas pozycja „aparatura specjalna” powinna być podzielona następująco:

- 1) aparatura nabyta,
- 2) aparatura wytworzona.

Przy ustalaniu ceny pracy do kosztów aparatury wytworzonej dolicza się pełną stawkę zysku, a do kosztu aparatury nabytej — stawkę zysku 20%. Jeżeli kosztu własnego aparatury wytworzonej we własnym zakresie nie da się oddzielnie ustalić, koszty tej aparatury podaje się w odpowiednich pozycjach układu kalkulacji wstępnej (np. „wynagrodzenia bezpośrednie”, „materiały bezpośrednie” itd.).

6. W pozycji 5 — „kooperacja” podaje się wartość usług obcych, dającą się zaliczyć bezpośrednio do kosztów

wykonywanego zamówienia. Przy pracach badawczych wchodzących w skład problemu pozycja „kooperacja” dotyczy wartości usług wykonywanych na zamówienie jednostek współpracujących przez inne jednostki nie wymienione w planie koordynacyjnym problemu.

7. W razie gdy w układzie organizacyjnym jednostki wykonującej pracę badawczą występują wyspecjalizowane komórki usługowe, których świadczenia wyceniane są na podstawie obowiązujących cenników, wartość tych wewnętrznych świadczeń zalicza się w kalkulacji wstępnej w taki sam sposób, jak wartość usług obcych, z tym że — jeżeli ceny wynikające z tych cenników uwzględniają już stawkę zysku — to wartość tych usług nie może stanowić podstawy do ponownego doliczenia zysku.

8. W pozycji 6 — „koszty ogólne” zamieszcza się narzut kosztów pośrednich jednostki wykonującej pracę, określony proporcjonalnie do kwoty kosztów wymienionych w pozycji „wynagrodzenia bezpośrednie”. Narzut ustala się, mnożąc kwotę wynagrodzeń bezpośrednich związanych z daną pracą przez odpowiednią stawkę procentową. Stawkę tę oblicza się na podstawie danych rocznego planu lub danych statystycznych za okresy ubiegłe — jako stosunek ogólnej sumy kosztów ogólnych do ogólnej sumy wynagrodzeń bezpośrednich. Stawka ta nie może przekraczać normy (górną granicę) ustalonej przez jednostkę nadrzędną zgodnie z § 10 ust. 12 uchwały. Jednostki posiadające kilka zakładów (komórek równorzędnych), różniących się w sposób zasadniczy warunkami pracy oraz wysokością kosztów utrzymania, mogą podzielić pozycję „koszty ogólne” na:

- 1) koszty zakładowe (jako sumę narzutów zróżnicowanych według zakładów),
- 2) koszty ogólne (dotyczące całości jednostki wykonującej pracę badawczą).

O wprowadzeniu takiego podziału decyduje kierownik jednostki.

§ 5. Pozycje wymienione w § 4 ust. 1 pkt 2—5 mogą być pomijane, jeżeli koszty, o których mowa w tych pozycjach, stanowią nieznaezny odsetek całości kosztów kalkulowanej pracy. W takich wypadkach odpowiednie koszty wlicza się do pozycji 6 — „koszty ogólne”.

§ 6. W uzasadnionych wypadkach na żądanie zamawiającego kalkulacja wstępna powinna być uzupełniona przez podanie:

- 1) pracochłonności i zastosowanych stawek kosztów osobowych,
- 2) specyfikacji materiałów bezpośrednich i aparatury specjalnej,
- 3) ważniejszych usług o charakterze kooperacyjnym,
- 4) ważniejszych rodzajów kosztów, składających się na pozycję „inne koszty bezpośrednie”.

§ 7. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 6 października 1970 r. w sprawie zasad sporządzania kalkulacji wstępnej prac badawczych (Monitor Polski Nr 34, poz. 271)

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki:

w z. M. Kazmierczuk